A használt óvszerek egy idő után már nem zavarták Marie-t. Az emberek legalább biztonságosan szexelnek a motelben. Katolikus lévén nem hitt az abortuszban. De inkább rugalmas, mint vaskalapos katolikus volt, úgyhogy a születésszabályozásban hitt: a fogamzásgátlóban, az eszközökben, a módszerekben. Ez a tudomány jó célt szolgál, gondolta. És Isten teremtett mindent, a tudományt is. Isten egyik neve Nagy Bumm. Néha, amikor imádkozott, azt mondta, „kedves Nagy Bumm", és félig-meddig biztos volt benne, hogy Istennek tetszik a megszólítás. De Istent illetően senki nem lehet teljesen biztos a dolgában. Ő soha senkiben nem bízott, aki azt állította, hogy ő biztos a dolgában Istent illetően. Az ember nem lehet egyszerre önhitt és hívő, gondolta.

Sherman Alexie 9

TISZTA, TISZTÁBB, LEGTISZTÁBB

Marie az évek során egyre kevésbé félt a használt injekciós tűktől. Egyszer, amikor lehúzott egy párnahuzatot, megszúrta egy tű. Másnap elment az ingyen kórházba, és HIV-vizsgálatot végeztetett magán. Napokon át imádkozott. Aztán választ kapott imájára: a negatív is lehet néha jó dolog. Miután a crack meg a speed népszerűbb és olcsóbb lett minden más drognál, alig talált már tűt. A kristályt be lehet lőni, de úgy tűnt, legtöbben felszippantják. Vagy szívják. És véletlenül felgyújtják a kis motelszobákat. De kezdtek újra felbukkanni a tűk. Sajnálta ezeket a függőket – sajnált minden függőt. Végül úgy festenek, mint az éhező hollók. Mint a madárijesztők bozóttűz után. Mint az olyan csecsemők, akik a kiéhezett hollók meg az elégett madárijesztők nászából születnek.

Ennyi év után Marie még azt se bánta, ha székletet meg vizeletet kell takarítania az emberek után. Rájött, nagyon fontos, hogy a „széklet" meg a „vizelet" szót használja a durvábbak helyett arra a mocsokra, amit az emberek a vécében hagynak. Vagy a vécén. Vagy a vécé környékén. Vagy néha nem is csak a fürdőszobában. A „széklet" meg a „vizelet" orvosi kifejezés. Ő csak szobalány a motelben, de segít neki, ha úgy gondolkozik, mint egy orvos vagy nővér. Segít, ha arra gondol, hogy *segít* az embereken.

Egy keddi délelőtt bekopogott a 213-as szobába. Sarokszoba. Nagyobb, mint a többi. Két nagy ablak egy helyett. Húsz dollárral több éjszakánként. A vendég már néhány napja ott volt, és tizenegyig ki kell jelentkeznie. Marie újra kopogott.

– Takarítás – mondta. Aztán hangosabban: – Takarítás.

Senki sem válaszolt, úgyhogy kulcsával kinyitotta, aztán belökte az ajtót, majd hátralépett. Ez tanult önvédelem volt. Az ember nem lép be egy

szobába addig, amíg világosan nem látja, mi vár rá. A tévében a zsaruk ugyanígy viselkednek, amikor idegen helyre hatolnak be.

Csekkold a terepet, mondják mindig egymásnak a tévézsaruk.

– Takarítás – ismételte meg Marie. Nem támadt visszhang.

A szobák túl kicsik voltak ahhoz, hogy visszhangozzanak.

A nappali részben senki. A bevetetlen ágyban senki. Az asztalnál álló székeken senki nem ült. Senki sem húzódott be az ajtótlan szekrénybe. De a fürdőszoba ajtaja be volt csukva, úgyhogy ott lehet valaki. Marie figyelt, hogy hallja-e a zuhany, a vécé vagy a mosdó hangját.

Néhány éve a 122-es szobában egy meztelen vendég lépett ki a fürdőszobából, amikor ő épp az ágyat vetette be. Mind a ketten felkiáltottak meglepetésükben. Aztán Marie egyre csak nevetett, mert a vendég péniszénél még életében nem látott nagyobbat. Nem tudta abbahagyni a nevetést, miközben kimenekült a szobából, és a recepcióhoz szaladt.

Elvörösödve mondta el a recepciósnak, Evie-nek, hogy mi történt. Evie évekig szobalány volt, aztán előléptették.

– *Mekkora* volt? – kérdezte Evie.

– Nem tudom – felelte Marie. Tudta, hogy erről a pillanatról be kell számolnia a papnak, James atyának. Nem vétkezett, tényleg nem, hiszen semmit nem akart csinálni azzal a pénisszel, csak nevetett a képtelen méretén. De azt akarta, ha feloldozásra van szüksége, James atya feloldozza.

– Vagy tizenöt évvel ezelőtt – mondta Evie – összeakadtam egy fickóval, akinek hatalmas volt. Úgy nézett ki, mint egy gördeszka, aminek két kereke hiányzik.

– Jaj, Evie – mondta Marie. – Téged megszállt az ördög.

– Az biztos – bólintott rá Evie.

Marie, ahogy ott állt a 213-as szoba ajtajában, nevetett az emléken. Hiányzott neki Evie, aki egy nap kilépett, és azt mondta, Arizonába költözik. Aztán Renóból küldött egy lapot, amelyen ez állt: „Félúton vagyok!". De azóta egy szót sem írt. Marie a táskájában tartotta a lapot. Látta, valahányszor elővette a pénztárcáját vagy a kulcsait.

– Takarítás – mondta Marie negyedszer is. Semmi válasz. Tudta tehát, hogy nincs senki a szobában. A vendég elment. Tiszta ember volt. Szinte az összes szemetet kidobta a szemétkosárba. A vécét lehúzta. A mosdót letörölte. A használt törülközőket halomba rakta a zuhanyozóban, nem hajította őket a padlóra. Egy origami-daruvá hajtogatott egydolláros bankjegyet hagyott a tévé tetején. Csekélyke borravaló. Nem fröcskölt emberi vagy állati testnedvet a padlóra, a falra vagy a mennyezetre. Legalábbis nem látszott ilyesmi.

De előrecsomagolt ételt hagyott egy műanyagdobozban az asztalon. Egy csaknem teljesen elfogyasztott hamburgert meg sült krumplit.

Marie mindennél jobban utálta az ételmaradékok eltakarítását. Ezért nem dolgozott soha étteremben. Ezért nem evett szinte soha étteremben. Ha egy asztal tele volt zsíros tányérokkal, félig üres poharakkal és kávéscsészékkel, hányingere támadt. Különösen a szottyadt főtt hagyma szagát utálta.

Kedves Nagy Bumm, gondolta többször is, ha a Pokolra jutok, remélem, a Pokolnak nem szottyadthagyma-szaga lesz.

A bibliakörben annyiszor emlegette a Sátánt Szottyadt Hagyma néven, hogy néhány hívőtársa is kezdte így nevezni. Hallotta, hogy még James atya is így mondja egyszer-kétszer.

Szottyadt Hagyma. Utálta a Szottyadt Hagymát.

De szüksége volt a munkájára. Hitt a munkájában. Úgyhogy fogta a műanyagdobozt, visszatartotta lélegzetét a hagymaszag miatt, és beledobta a kocsija oldalán lógó szemeteszsákba, majd fertőtlenítőt permetezett a zsákba, hogy enyhítse kicsit a szagot.

Aztán kitakarította a szobát.

Először fogta a piszkos törülközőket, és beledobta őket a kocsija oldalán lógó szennyeszsákba. Tiszta törülközőket terített a vékony fémrúdra. A törülközőket kimosták, igen, de olyan régiek és kopottak voltak, hogy már elfelejtették, miképp kell törülközőnek lenniük. Ezek a törülközők időskori elbutulásban szenvedtek. És ezt a vékony fémrudat olyan gyakran húzták ki a falból ügyetlen vendégek, hogy alig tartotta meg a törülközők súlyát. De nem számít – ő akkor is szemet gyönyörködtető szimmetriával terítette ki a törülközőket. Aztán mentolos folyékony szappant permetezett a mosdóba meg a zuhanyozóba, gyorsan végigtörölte őket a rongyával, és kinyitotta a forró vizet, hogy lemossa a szappant. Lefújta a vécécsészét, lehúzta a vécét, és megismételte az eljárást. Az eltávozott vendég illemtudó viselkedésének köszönhetően nem kellett foltokat súrolnia. Tudta, hogy csak a dolgok felületét tisztította meg, de a szappan erősen mentolos illatától úgy tűnt, mintha alaposabban takarított volna.

A tisztaság illúziója.

Egyszer ezt a kifejezést használta, amikor a munkájáról beszélgetett James atyával, aki azt mondta, hogy a kifejezés pontosan leírja az embereket is.

Miután végzett a fürdőszobával, gyorsan letörölte a port a kis komódról, a tévéről, a két éjjeliszekrényről, a két lámpáról, a székekről, az asztalról meg az asztal fölött függő csillárról.

Ez a csillár csak egy papírernyős villanykörte volt, amely vezetéken lógott. De ha azt mondja, „csillár”, az majdnem olyan, mint ha azt mondja, „széklet” és „vizelet”.

Aztán behúzta a porszívót, és gyorsan végigment vele a szőnyegen. Már régebben meggyőzte a motel tulajdonosát, Naseemot, hogy állítsa az ágyakat faemelvényre. Drága dolog, tudta, de időt és pénzt takarított meg vele Naseemnak, mert a szobalányoknak nem kellett az ágy alatt porszívózniuk. És megmentette a lányokat azoktól az elkerülhetetlen borzalmaktól, amelyeket az ágyak alatt találtak.

Csupán tizenöt percébe telt, hogy kitakarítsa a szobát.

Ez jó volt, mert egy anya meg egy apa jelentkezett ki a 144-es szobából a négy gyerekével. A legkisebb, egy pólót viselő totyogó egyszer az üdítőautomata előtti járdán már levette a nadrágját meg az alsóneműjét – tiszta Cucu Malac –, aztán leguggolt, és kinyomta a székletét. Marie ezért halálosan félt attól, hogy mit művelhetett ez a család szobája magányában. Rettegett a maratoni takarítástól, amely minden bizonnyal vár rá.

Kezdetben volt Marie, Agnes, Rosa és a másik Rosa. Agnes iszákos volt. Kirúgták, mert lopott a vendégektől. Rosa No. 1 hozzáment a középiskolai szerelméhez, és elköltözött; Rosa No. 2-nek nem voltak papírjai, és kilépett, amikor pletykákat hallott arról, hogy a bevándorlásiak razziákat tartanak majd a helyi vállalkozásoknál. A razziákra nem került sor. Akkor még nem.

Aztán ott volt Olga, aki Oroszországból jött, hogy férjhez menjen egy amerikaihoz. Az illető azt állította magáról, hogy milliomos, de kiderült, csak annyi pénze van, hogy kifizesse Olga vízumát meg repülőjegyét. De Olga így is hozzáment, mert úgy vélte, hogy az amerikai hazugságok egy kicsit jobbak az orosz hazugságoknál. Ám munkát kellett vállalnia, akármilyet, hogy hozzájárulhasson a háztartási költségekhez. Teherbe esett. Nem engedhették meg maguknak, hogy a lakbért is fizessék és a gyerekről is gondoskodjanak, úgyhogy elköltöztek Oregonba a férfi szüleihez.

Aztán ott volt Evie, aki keményen dolgozott, sok éven át volt Marie barátnője, majd eltűnt a szemhatár mögött.

Volt egy fekete meg egy fehér bőrű nő is, nevük már homályba vész, akik ugyanazon a napon kezdtek, és azonnal kiléptek, miután bementek egy szobába, ahol egy döglött bikasiklót találtak vastag darabokra vágva és furcsa alakzatban elrendezve a szőnyegen.

Az évek során öt állatot áldoztak fel a motelben.

Hét ember halt meg. Négy szívrohamban, kettő túladagolásban, egy nő pedig akkor, amikor részegen átbukott az emeleti korláton, és fejjel egy mikrobuszra zuhant.

Az évek során tíz, tizenkettő, tizenöt vagy huszonhárom egyetemista dolgozott itt. Legtöbbjük mindössze néhány hétig. Páran bírták hónapokig, aztán egyszerre léptek ki és maradtak ki az iskolából, hogy valami szomorú életbe süppedjenek. De két lány, Karen és Christine addig dolgozott, míg meg

nem szerezte a diplomáját – Karen 1991-ben, Christine 2000-ben –, aztán jobb munkát vállaltak jobb városokban. Marie mindkettejük diplomaosztójára elment. Karent sose látta többé, de egy nap összefutott Christine-nel a helyi plázában – a lány hazajött karácsonyra a szüleihez –, és hosszan beszélgettek egy kávé mellett. Christine hozzáment egy férfihoz, elvált tőle, aztán hozzáment egy Ariel nevű nőhöz.

– A lelki társam – mondta Christine.

Marie egy kicsit kényelmetlenül érezte magát Christine új, leszbikus életétől. De elintézte egy vállrándítással, és gratulált régi barátnőjének. Marie úgy vélte, az ő bűnei pontosan ugyanolyanok, mint mindenki más bűnei.

Az egyik szobalány férfi volt. Hector. Hangosan énekelt, és minden szobalánynál lassabban takarított. Hat évig bírta, aztán egy reggel telefonált, és váratlanul kilépett.

De legalább telefonált.

Az évek során harminc-negyven nő lépett ki szó nélkül. Sokuk még azzal sem vesződött, hogy visszaadja az egyenruháját, és felvegye az utolsó fizetését. Marie attól tartott, hogy némelyiküket az életükben felbukkanó férfi tüntette el. Legtöbbjüket azonban nem érdekelte a felelősségteljes gondolkodás. E nők közül néhány ugyanolyan éjszakai és csélcsap életet élt, mint a patkányok. Marie-t a korábbi szobalányok ütötték, verték, rúgták és harapták. Háromszor lopták el a pénztárcáját. Az autóját egyszer.

Az egyik őrült szobalány fegyverrel rabolta ki Naseemot. Négy év börtönre ítélték.

Az egyik legszomorúbb szobalányt megtámadta és megfojtotta egy sorozatgyilkos. Harminc évig gyilkolászta a szegény nőket, és amikor elkapták, elrejtett holttestekhez vezette el a rendőröket, nehogy halálos injekciót adjanak be neki.

Voltak drogfüggők, alkoholisták és olyan nők, akik fertőtlenítőbe mártották a törlőrongyukat, és beszívták azokat a mérgező és kábító párákat a tüdejükbe.

Voltak illegális és legális bevándorlók, bár Marie nem törődött a státuszukkal. Minden menekült drága gyermek, gondolta.

Mindenféle fajtájú szobalány volt. Mindenféle színű. Mindenféle vallású.

Legalább egy tucat muzulmán nő viselt fejkendőt munka közben.

Marie gyanította, hogy az egyik szobalány, egy olasz nő, akit meg kellett tanítani a porszívó kezelésére, a szövetségi tanúvédelmi program keretében van ott.

Voltak nők, akik gyakran sírtak, de soha nem akarták megmagyarázni az okát.

Voltak nők, akik egyfolytában a fájdalmaikról meg a kínjaikról beszéltek.

Az évtizedek során Marie két-háromszáz nővel dolgozott. Felüket kedvelte, legalább ötvenet utált, és talán egy tucatot szeretett őszintén.

Aztán ott volt Evie, akit a legjobban szeretett, s aki egy renói lappá lényegült át. Hogyan hagyhatja így ott az embert a barátnője, sőt talán a legjobb barátnője?

– James atya – gyónta egyszer Marie –, Isten titokzatos, az biztos, de néha úgy érzem, az emberek még titokzatosabbak.

Marie, amikor második évét töltötte a motelben, beleszeretett a tulajdonos fiába, Amirba, aki csupán húszéves volt. Pakisztánból jött, és minden gépet meg tudott javítani.

Marie-t lenyűgözte az Amir keze fején és ujjain növő dús, fekete szőrzet. Egy nap, amikor együtt ebédeltek a raktárszobában, Marie ösztönösen kinyújtotta mindkét kezét, és finoman megsimogatta a fiú kezén a szőrt.

Besurrantak a 179-es szobába, az egyetlenbe, amelynek ajtaja nem látszott az irodából, s ezért mindig ezt adták ki utoljára, aztán néhány percig szenvedélyesen csókolóztak.

A fiú megpróbálta ledönteni az ágyra. De ő a fejét rázta.

– Bocsáss meg – mondta Amir, és az ajtóhoz hátrált. – Bocsáss meg, hogy megcsókoltalak. Bocsáss meg, ha megsértettelek téged. És a férjed.

Amir kedves ember volt, úgyhogy kedves maradt még akkor is, amikor elutasították. De Marie előtt nem volt világos, hogy miért mondott nemet, és a fiú félreértette a visszautasítást.

– Semmi baj, semmi baj – mondta Marie. – Csak nem szeretném összepiszkítani az ágyat.

Kihozott egy törülközőt a fürdőszobából, és egy székre terítette. Aztán gyorsan kibújt minden ruhájából. Sosem volt még ilyen vakmerő. Három férfival szeretkezett életében, de sohasem világos szobában fényes nappal. És sohasem állt ennyire meztelenül és védtelenül egy férfi előtt, olyan előtt meg pláne nem, aki teljesen fel van öltözve.

– Légy szíves – mondta –, vetkőzz le, és ülj a törülközőre. A székre.

A fiú engedelmeskedett. Leült, és ő meglovagolta.

Hat, egymást követő napon találkoztak így. Aztán eljött Marie szabadnapja. Amikor megint bement dolgozni, megtudta, hogy Amir hirtelen visszautazott Pakisztánba az apai nagyszüleihez. Marie megkönnyebbült.

– Ez váratlanul jött – mondta Naseem. – A fiam anyja fehér amerikai, mint maga. Miután Amir megszületett, elváltunk. De mindig jó volt hozzám. Meg hozzá. Azt hittem, Amir amerikai akar lenni. Nagyon szomorú vagyok, hogy elment.

Marie aggódott, hogy Naseem tudja, ő szeretkezett a fiával. De valószínűleg nem tudta. Végül is Amir nagyon jóképű férfi volt, aki mindig randevúzott fiatal és csinos, barna bőrű nőkkel – pakisztániakkal és máshonnan származó muzulmánokkal, sőt ázsiai és afrikai nőkkel. Még néhány mexikói lánnyal is, köztük szobalányokkal. De Marie tíz évvel idősebb volt Amirnál. Azonkívül fehér és csúnyácska.

Később, amikor végül meggyónta James atyának, ő úgy vélekedett, hogy Amir vallási utazásra vállalkozott.

– Azt hiszem, eddig csakis a testében élt – mondta James atya. – Most pedig a lelkében akar élni.

– Amirral házasságtörést követtem el – mondta Marie. – Nyerhetek bűnbocsánatot?

– Igen – felelte James atya.

Marie tehát bűnbánatot tanúsított. Megkapta a penitenciát. Feloldozást nyert, és így megtudta, mennyi szeretet kell ahhoz, hogy megbocsásson másoknak. Ő csaknem megbocsátott önmagának, és remélte, hogy Amir teljesen megbocsátott magának.

De sosem mondott semmit erről a férjének, bár megígérte James atyának, bevallja neki, hogy megcsalta.

Néma bűntudata végül hússá és vérré lett, s új szervvé változott a testében. Ez eleinte nagy és állandó fájdalmat okozott. De tizenöt év után a fájdalom már ugyanolyan észrevétlenül volt jelen benne, mint a veséje meg a mája. Majd miután Naseem eladta a motelt, és ő is visszaköltözött Pakisztánba, Marie fájdalma elcsökevényesedett.

Az új tulajdonos megtartotta Marie-t. És ő soha többé nem hűtlenkedett. De sohasem gratulált magának azért, mert oly sok éven át a jobbik énjét adta. Úgy vélte, nem érdemli meg a kegyelmet.

Marie térde és bokája fájt, mert nagyon gyakran guggolva és térdelve súrolta a padlót.

Fájt a lába, mert a nap java részében állt. És sosem volt rendes munkacipője. Mindig megígérte magának, hogy a következő fizetéséből vesz egy jobb cipőt.

De „a következő fizetésből” olyan volt, amint amikor azt mondta: „kedves Nagy Bumm”.

Fájt a dereka, mert folyton cipelte a porszívót meg a tiszta és piszkos törülközők súlyos zsákjait, s a szemetet, a hasznosítható hulladékot meg a komposztot a motel mögötti konténerekbe hordta.

Egy nap olyan súlyosan meghúzódott a háta, hogy összeesett a járdán fájdalmában.

Az ingyen kórházban megtudta, hogy a „háthúzódás" az „izomszakadás" választékos kifejezése.

Azóta évente egyszer-kétszer meghúzódott a háta. De csak néhány napot hagyott ki a rossz háta miatt. Egy napot ágyban töltött lábadozva, aztán erőnek erejével rávette magát, hogy visszatérjen a takarításhoz, mert azt olvasta valahol, hogy a sérült hátat a tevékenykedés gyógyítja legjobban.

Lassan hízott, másfél-két kilót évente. Nem sok ez, amíg egy reggel az ember rá nem ébred, hogy százkilós nő lett belőle.

Egyik napról a másikra elhíztam, gondolta. Ez a nagy amerikai varázslat.

A súlytöbblet nem tett jót a hátának. Tucatnyi diétát csinált végig. Nem segítettek. De semmi baj. Nem látszott kövérebbnek azoknál az embereknél, akiket nap mint nap látott. Közéjük tartozott.

Fájt a keze is.

Ízületi gyulladás.

Kéztőalagút-szindróma.

És a visszatérő kiütések, amelyeket a szappanok, fertőtlenítők és ablaktisztítók okoztak.

Bőre viszketett és égett.

Megpróbált kesztyűt viselni a munkához, de ettől kiütései csak átvándoroltak a kezéről a csuklójára, az alkarjára meg a könyökére.

Egyes reggeleken olyan merev volt a keze, hogy nem bírta ökölbe szorítani. Nem tudta tartani a kávéscsészéjét vagy a fogkeféjét. Forró vízbe merítette kezét, és addig hajlítgatta, amíg ujjai nem működtek ismét rendesen.

– Nehéz munka – mondta James atyának. – De jobb, mint a szénbányában.

– Lehetséges – felelte az atya.

Egy lagymatag napon Marie, amikor a recepción helyettesítette az új tulajt, a motel számítógépén próbálta megkeresni Evie-t.

Begépelte Evie teljes nevét és azt, hogy „Reno, Nevada", de semmit sem talált. Odaírta az „eltűnt", „gyászjelentés" és „meghalt" szót, de így sem talált semmit. Aztán begépelte Evie nevét meg azt, hogy „házvezetőnő" és „Arizona".

És ott mosolygott Evie egy alkalmazotti fényképen. Egy nyugdíjasotthonban dolgozott, Flagstaffben.

Jó néhány év eltelt, de Evie még mindig pontosan úgy festett, mint Evie.

– Hát élsz – mondta Marie Evie fényképének.

Evie fényképe alatt egy e-mail-cím meg egy telefonszám állt.

– Most rögtön felhívhatnálak – mondta Marie a fényképnek.

A távolságra meg az időre gondolt. Eszébe jutott, hogy egyszer azt olvasta, Kleopátra időben közelebb élt az első Pizza Hut felépítéséhez, mint a gízai nagy piramishoz.

Minden elmúlik, gondolta Marie.

Aztán letörölte könnyeit, becsukta az Evie fényképét tartalmazó ablakot, és megfordult, hogy köszöntse az új vendégeket, akik épp akkor léptek be a recepcióra.

Utolsó munkanapján, hatvanhárom évesen Marie-nek nagy megtiszteltetésben volt része.

– Csak egy szobát kell kitakarítania – mondta az új tulajdonos. Marie még mindig új tulajdonosként gondolt rá, tizenegy évvel azután is, hogy Naseem eladta a motelt.

– De én szeretném teljesen ledolgozni az utolsó műszakomat – felelte. Hogy miért? Mert szüksége volt a befejezésnek erre az érzésére. Mert ebből az utolsó pénzből nyugdíjajándékot szeretett volna venni magának. Egy új órát talán, hiszen most már nem kell amiatt aggódnia, hogy szappannal, vízzel vagy tisztítószerrel tönkreteszi.

– Az egész műszakot kifizetem egyetlen szoba kitakarításáért – mondta a tulajdonos. – Ez az én ajándékom magának.

Úgyhogy ráérősen dolgozott. Áttúrta a tiszta törülközőket meg lepedőket, hogy megkeresse a legújabbat és legtisztábbat.

Fehérítővel sikálta ki a vécét, a mosdót meg a zuhanyt. Aztán szedett pár vadvirágot a járda repedéseiből, vízzel félig töltött műanyagpohárba tette, és a fürdőszoba ablakpárkányára állította.

Aztán letörölte, lefújta és megtisztította az össze fabútort. Fényesítette a fát. Túl olcsók, régiek és viharvertek voltak a bútorok ahhoz, hogy szikrázzanak. De egy homályos csillagot is jobban lehet látni egy sötétnél.

Kiporszívózott, keményen nyomta a csövet, amíg már látni lehetett a kefélés mintáit a szőnyegen. A következő vendég előtt nyilvánvaló lesz, hogy a szőnyeget alaposan kiporszívózták.

Szemmel látható bizonyíték.

Megtisztította az ablakokat. Ez sokáig tartott, mert az ablakokat alig tisztították. Soha egyetlen vendég sem panaszkodott a piszkos ablakok miatt, mert ez olyasféle motel volt, ahol csak ritkán húzták szét a függönyt.

Marie letörölte a falakat.

És végül, háromórányi takarítás után felállt egy székre, és lesikált egy kis foltot a plafonról.

Aztán kilépett a szobából, és bezárta az ajtót maga mögött.

A személyzeti fürdőszobában kibújt szobalány-egyenruhájából, és felvette kedvenc, bíborszínű blúzát meg a farmerét.

A tulajdonos készpénzben adta oda Marie-nek az utolsó fizetését. Kétheti pénzt. Hatszáz dollárt.

18 Aztán Marie beült a kocsijába. Csak negyedszerre indult.

Hazavezetett a férjéhez. Ő a kanapén ült, és a déli híreket nézte. Néhány hónappal korábban vonult nyugdíjba a vaskereskedésből.

A társadalombiztosítással, a Medicaiddel, a Medicare-rel és kis szerencsével Marie és a férje életben marad majd.

– Kérsz egy sört? – kérdezte Marie a férjét.

– Csak ha magadnak is hozol – felelte a férfi.

Marie kivett két Budweisert a hűtőből. Aztán ő meg a férje együtt nézte az időjárás-jelentést.

Közelgett az október. Nappal meleg lesz, éjszaka hideg.

Ez pontosan így van rendjén, gondolta Marie.

Aztán puszit nyomott férje arcára, és várta, hogy folytatódjon az élete.

(Fordította: Greskovits Endre)